24րդ ՏԱՐԻ — ԿԻՐԱԿԻ 26 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 1893 — Թիւ 677

ՏԵՐ ԵՒ ՅՆՕՐԻՆ
ՍՈՎՀՈՆՆԻՍ ՇԱՀՆԱԶԱՐ

ԽՄԲԱԳՐԱՏՈՒՆ
ՓՈՂԻՍ ՂԱԼԱՓԻԱ, ԽՕԿԻ ՓԱՆՏ ՕՍՄԱՆԻ
Ձեռագրութեան ուղղուած նամակ կամ այլ գրութիւն կը չի դարձուիր

Bureaux du Journal «HAÏRÉNIK»
Galata, ancien local de la Banque Imp. Ottomane

10 ՓԱՐԱՁ

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

ՕՐԱԿԱՆ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՓԱՓԱԳԱՓԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Վրայ համար	300	Ֆրանկ	75 դրչ. մէկ
» »	150	»	40 » »
Գաւառներու	300	»	100 » »
»	150	»	50 » »
»	75	»	25 » »
Օտար երկրաց	300	»	25 Ֆրանկ

Թղթատարի ծախքը ենթագրութեան վրայ
(Դրամի փոխարէն փոստայի փող կ'ընդունուի 1է դրչի տակ 115 դրչ.)։

فلطه ده اسکی بانق عثمانیه
حیرینك غزه سی ده اداره سنه

10 ՓԱՐԱՁ

ԶՐԿԱՆՔՆԵՐՈՒ ԿԵԱՆՔԸ

Նահանջի ուսանողական կեանքին աժանութեան վրայ մեր տուած տեղեկութիւնները, որոնցմէ կը տեսնուէր թէ ամիսը 3½ օսմանեան ոսկիով կարելի է ապրիլ հոն, գոհացում տուած ըլլալ կը թուի մեր մէջ սովորական եղած այն գաղափարին թէ ամէն բանին աժանը կայ, կ'օգտէ որ փնտռէս։

Աժան թող ըլլայ, ինչ կ'ուզէ ըլլայ։ Ու ահա անանք որ նպաստ մը ունին յատկացուցած եւրոպա գտնուող հայ ուսանողի մը, այն ծնողներն որք կը սիրեն ծայրատել կորաստել իրենց զաւկին զրկած գումարնին, ու մեր բոլոր այն գաղափարն որ չուկային հաչիւներ կը մտցնէ ամէն բանի մէջ, գոհանալ կութեան պէս բան մը կը զգան երբոր կ'իմանան թէ երեք ոսկի եւ մէկ քառորդով կարելի է եղեր ապրիլ Թրանսայի մէջ։

Հիմակ ալ Բարիզէն ուսանող մը կը գրէ մեզ թէ Բարիզի մէջ այդ գումարէն աւելի քիչով ալ ապրիլ կարելի է,— գանկ ինչ կարող եղած է մինչեւ հիմա ապրիլ— եւ նահապետ փոանքով, ինչ, իր ամէն անհրաժեշտ ծախքերը հոգալէն զատ, կրնայ եղեր նոյն իսկ ամիսը 8-10 անգամ թատրոն երթալ։

Անհնարին չէ. միայն թէ երկաթի կամք պէտք է այս կեանքը վարել կարենալու համար, եւ միանգամայն երկաթի առողջութիւն։ Ամէն բանին աժանը կրնայ ըլլալ, բայց մարդ կաին կեանքին անհրաժեշտ պէտքերը սակարկութիւն չեն վերցներ, օձան մը միսի կամ գըլուխ մը կաղամբի պէս։

Սակրաբար ընդունուած կարծիք մըն է թէ զրկութիւններով լեցուն, չորչ կեանքը՝ մարդը մարդ կ'րնէ։ Այո, միայն եթէ անմիջապէս զոյն անգամ չընէ, ու եթէ մարդը կարենայ առանց կեանքը վրայ տալու գաւրս եղլել այդ ծանր չրջանէն՝ անոր սրտին մէջ չմնացու տխրութիւնն ու նախանձն իր նմանները դէմ։

Մեր մէջ բարոյական ուժի տէր անհատներուն թիւն այնքան չատ չէ որ կարենանք հաւատալ թէ մէն միանգամ, պատանեկութեան վրչէն տարիներուն, Բարիզի պէս քաղաքի մը մէջ կեանքի կռիւին ենթարկուած մէկը կարենայ բարձրացող դասս եղլել անկից, յաղթել ի բոլոր այն խոչընդոտներուն որոնք ամէն քալին կ'ելլեն իր դէմ եւ պահելով այն հոգեկան անգործութիւնն ու յարատեւ սլացքառութիւնն որոնք անհրաժեշտ պայման են չրնկճելու համար։

Այդպիսի նկարագիրներ չկան մեր մէջ։ Ուսանողութեան համար գոգոյներ ընդհանրապէս բնաւ չզարգացած, հւրոպական կեդրոն մը տեսնելու հետաքրքրութենէն բռնուած եւ գրամ չհեղու միջոց մը ձեռք անցընելու տենչովը վառուած պատանիներ են։ Արդ, այսպիսի դրական ձգտումներու մէջ չէ որ ուսանողը պիտի կրնայ քաղել այն բարոյական ուժը որ պիտի զրաղեցնէ զինքը՝ տանելու համար կրծոց ու սպառող զրկանքները։ Եթէ մարմինը դիմանալու իսկ ըլլայ, միտքն է որ պիտի յոգնքէ նախ, չկտոյ պիտի թուլնայ, պիտի վատանայ, զինքը յառաջ մղող նիւթական ձգտումներու զսպանակն ալ պիտի կոտրի եւ ա՛լ այնուհետեւ ոչինչ մը պիտի ըլլայ, մեքենայ մը որ դասեր պիտի սորվի եւ մէ՛կ երբ պատակ միայն պիտի ունենայ, ժամ առաջ հասնիլ գծուած վախճանին եւ ոևէ կերպով դրամ չտնիլ՝ լոյն չունչ մը առնելու համար։ Ալաւ գային, եսամոլ ու անձկամիտ մարդ մը պիտի ըլլայ. իր քաշած զրկանքները՝ իր սրտին մէջ թաղուցած են զէշ խմոր մը որ կը ածուի միշտ, եւ ուրիշ մտածում չունի բայց եթէ ամէն կերպով վայելել կեանքը՝ առջի նեղութեանց վրէժը հանելու համար։

Բնականաբար, այս ամբողջ հետապատկերը այն պարագային համար է ուր ուսանողին կեանքը պիտի կարենայ դիմանալ մինչեւ վերջը։ Մրչակներ կան որոնք կէս ճամբան կանգ կ'առնեն, ա՛լ ան. կարող չարունակելու, որոնք գէշ սնունգի եւ գէշ բնակութեան ազդեցութիւնները կանուխէն կը զգան իրենց անձին վրայ եւ որոնք պատրաստ զոհեր կ'ելլան մեծ անողոք ախտին, թոքախտին։

Չէ՛, մի՛ ըսէք թէ չատ աժանով կարելի է ապրիլ մեծ քաղաքներուն մէջ։ Ճաշի ծառայութիւն մը մատուցանել է այդ ուսանողներուն, անոնց մանաւանդ որոնք չեն փափաքիր վատնոտիւն մը ունենալ իրենց ուժերուն վրայ։ Մեր մէջ չուկայական տրամադրութիւն մը կայ բոլորովին ուրանալու մարմնին պահանջները, մասնաւորապէս այն պիսի անձերու կողմէ որոնք անոնց ծայրահեղութեանց մէջ կը ուսալտրակին։ Մարմարէ ու փայտէ էակներ պէտք են իրենց համար, ու մեծագոյն առաքինութիւնը պիտի ըլլար բոլոր կապղուտող ու կեանքին բնոյթը դիւրացնող հաճոյքներուն ուրացումը։

Զկանքի կեանք մը տարիներով կարենալ տանելու համար, կը կըրկնեմ, երկաթէ կամք ու երկաթէ առողջութիւն պէտք է։ Այս երկուքը կոփելէ յետոյ՝ ոգին եւ մարմինը պատրաստ կ'ըլլան մեծ անողոք ախտին, թոքախտին։

ԱՂՈՒԱՆԵԱՆ

Ազուանեան Գրիգոր եպիսկոպոսի մահուան լուրը միտքս կը ձգէ քաղաքական մը բանական արարք մէկ դիտողութիւնը թէ՝ կան հրապարակային անձեր որոնց համար մեծ դժբաղդութիւն մըն է հիմա ժամանակին մահանալ չգիտնալնին։ Օրինակի համար, կ'ըսէր քրոնիկագիրը, եթէ ժիրայր կրէվի մեռած ըլլար 1886ին իր դէմքը միշտ ցոյց պիտի տրուէր ծը բռնապետ ազգայ սերունդներուն իբր խստարարոյ եւ մեծանոյն հանրապետական մտատիպարը. բայց քիչ մը դանդաղեցաւ, ու փեթին, Վիլսոնը, տիրուները իր դէմքին մարդութիւնն ալ տարանցին. Մեր Ազուանեանն ալ եթէ այնքան բազ դաւոր եղած ըլլար որ տարի մը առաջ անդրաչուէր հանանօրէն պակ մը պիտի յօրինուէր իրեն այս էջերուն մէջ. բայց հիմա քիչ մը ո՞չ է արդեօք։

Այդ եպիսկոպոսը ճանչցայ 1881ին էջմիածին. առաջին տպաւորութեան մը մէջ ուշագրաւ էր իր դէմքը, ինչպէս ընդհանուր կերպով վանականները, թէեւ միշտ հարցում մը ըլլայ նոցա երեսին վրայ կուգայ, «դո՞ւ թէ հրեշտակ»։ Զանազանողը բանական խելացի ըլլալու է։

Մշակուած միտք մը չունէր Ազուանեան, եւ եկեղեցականներէն ընդհանրապէս այդպիսի առաւելութիւն մը չպատեն իսկ ասելու հազ մը ունենալ է։ Բայց կ'երեւար թէ զուրկ չէր բանաձեւ յատկութիւններէ։ Մօտակցութեան մէջ յայտնած կարծիքներէն, իր ունեցած բարեկամութիւններէն կ'երեւար թէ յարգուած ու սիրուած եկեղեցական կառավարութեան պատկանող է։ Իր աչքերէն առաջին խորագիտութիւն կը դուրս եր, եւ ակնհայտ խորագէտներէն —եթէ մինչեւ իսկ մեր չերմ բարեկամներն ալ ըլլան— քիչ մը զգուշաւոր մնալը չատ անխելքութիւն չէ։

Ազուանեանի հետքը երկար տանելու կորանցուցի — փնտռելու ալ չատ հաւատալ չէի — երբ 1891ին կարեւոր պաշտօնով մը դնաց վրաստանի եւ Իմերեթիի մայրաքաղաքը։ Հոն, դժուարին պարագաներու մէջ, իր գործունէութեամբն ու հնտեսած ուղղութեամբը կրցաւ յարգելի ըլլալ ուղղամիտ եւ անչահախնդիր կուսակցութեան ու անոնց թարեկամներուն։ Ամենէն աւելի ազգային մեր եկեղեցականներուն մասին — անոնց անչեշտ որ բարի կը համարուին —պէտք է բան թէ՝ վերջնական գատաստան մը ընելու եւ վճիռ մը արձակելու համար հակ է սպասել որ երթան հանդչին։ —

Վերջը ամիսներս ինչմտածէին հասած լուրերը կը հաստատեն այս կարծիքը։ Ինչո՞ւ համար կ'երեւի թէ յարած էր «նեղոցու պաշտպան» խմբակին։ Մեր կողմերը քա՛ի որ չունինք եկեղեցական ոչ կուսակցութիւններ, չունինք նաեւ որոշ գոգոյներ մը «եկեղեցու պաշտպան»ին վրայ նմանները թէեւ կը տեսնենք կեանքի եւ օրագրութեան մէջ։

Ամէն երկար, ամէն դար ունեցած է եւ ունի իր «եկեղեցու պաշտպան»ը։ Մշլիեր Թարթիֆին մէջ նկարագրած է անոնց տիպերական տիպարը. մեր ազգային գաղափարական Շերվաշիզատէի ազատագրիչ վիճակով տեսաւ անոնց կենդանի պատկերը Արեւէն Դիմաքեանի մէջ։ Ի բաց գերազոյն դատաստիքով մը, որ ամենազարդ պարբերութիւն մըն է յուսահատական խարակեր անոնց ճակատը «ուղտերը կ'կլլէք, մժղուկները կը քամէք» յայտարարելով։

Էջմիածնէն քանի մը չաբաթ առաջ մեզ հասած թղթակցութեան մը հետեւեալ դիծը, կրնայ «գոնացուցիչ» եղանակաւ գաղափար մը տալ «եկեղեցու պաշտպան»ներու սեղդութեան մասին։

«Վերջին ժամանակներս, կը գրէն «մեզ, ճեմարանում խռնրայի նշաններ «երեւալով, որոնք վերջացան միայն մի «կռակածելի զոհով, Կաթողիկոսը՝ րժկի «առաջնակարգութեան համեմատ՝ թոյլ կ'տուել ճեմարանի աշակերտներին պատ «չպահել, բայց սրբազան մը ինքնագլուխ «արդիւնում է միս մորթելը եւ ուտելը «նորը տարուած էին նորէն պահոց ծանր «կերակուրները ուտել, չնայելով որ այդ «եկեղեցու նախանձախնդիր հայրերը ա՛յ «մի օր պատ չեն պահում»։

Ազուանեան կը ջանար կաթողիկոսին վրայ ազդեցիկ ըլլալ. բայց Հայրապետը անդրադարձաւ որ եթէ Ազուանեանը չենթացնէ էջմիածնէն, բարոյական տկարութեան պատճառ մը եւս իր դէմքին պիտի պահէ, ուստի եւ երբ «եկեղեցու պաշտպան»ներէն Արեւոյ Նահապետեանը օրէն կարս կը փոխադրէին, Ազուան եանն ալ ճամբայ կը դնէր դէպի Աթաթուրկան, հոն ուր արդէն վախճանած էր Մխիթարեան Սահակեանոս եպիսկոպոս։

Հետաւ վնասուածէն, հետա՛ւ այն ամէն ազդեցութիւններէն որոնք փորձութեանց ալքատի մը հրապոյրները պարզելով աչքի առջեւ կը հնուցանեն եկեղեցիի պաշտօնեան այն գժուարակոխ արահետներէն ուսկից սասպոլից անձնուիրութեամբ ընթանալով միայն կրնայ իր հոտին օրերը գրաւել, Ազուանեան Ամրապատակներ մէջ միայնակ, ինքնագլուխ, թերեւս մը տածեր թէ իրեն եւս կրնայ չանձնուած հոտին հազեկան մեծ ծառայութիւններ մատուցանելով միայն հրնար ճշմարտացէտ եկեղեցիին պաշտպանը ըլլալ։

Բայց հրապարակային մարդուն համար լաւագոյն չէ՞ վարուելն վրայ յոյս չդնել իր փառքին ու մատուցանելիք ծառայութեանց համար։ Վաղը մեռնի է դուցէ. վաղը պատմութիւնն է որ ի՛ արձանագրի իր անունը։

Ա. Ա.

ԲԱՐԻՋԵԱՆ ՊԱՏԿԵՐՆԵՐ

Դ Ի Ն Ո Վ Ը

Գղտիկ աղբատիկ ճաչարան մըն է։ Ազատ ձեղունէն միակ կանթեղ մը։ Գատերը, մերկ, գլխարկակալներ միայն ունենալով իբր զարդ։ Հաչուեսեղանին վրայ ըմպելիքի չիչեր, անօթներ, գաւաթներ, ու փոքր ադուռ փունջ մը քաղաքացիներու. սեղանին եանեը, պառաւ կին մը, պզտիկ, իր անբիւրին մէջ կորաւած, կարաքամակ, ճերմակ ժամիակէ գառկին տակ կաղիկի ծոմբ կած կարմիր դէմք մը ցուցընելով. — հաղուակալը հին է։ Քառակուսի ճաչասեղաններուն չուրջը խռնուած են բարիզի աղքատ գասակարգէն ախտարներ, բանուորներ իրենց իղոտ քաղքենիով ու աղտոտած պլուզով, ժժգոյն գործատրեհներ եւ քանի մը անկուտ ուսանողներ միասին կամ իրենց «աղջիկներու հետ։ Անարիւն մանարտիկ սպասուհի մը, երեսը ցանուտ, մազին ալքերով, գոգնոցը առջին, ձեռքը պակներով լեցուն, սեղանէ սեղան կը վազէ, միշտ գեռ ըստ-ըստը. բառերնուն մարդ մը, գեղջուկ դէմքով, կերակուրի անուններ կը պոռայ բառր երկարելով ռնգեղգելով։ Ներսը խոհանոցին մէջէն, երբեմն երբեմն հակայ կնիկ մը կ'երեւայ, անասնական գլուխ մը կառ կարմիր, եւ կուրծք մը կը պոռթկայ, վան Օգոստի կնիկ մը, — խոհարարուհին։ Եւ բերդի ու կերտգարի անպիտան հոտ մը ճաչարանին մէջ կը թանձրանայ։

Դուռը կը բացուի, եւ կարճուկ բանուոր մը, երերտկալով, ներս կը մտնէ Քաւէլիր գլխուն վրայ մէկ կողմ ծռած է, աչուրները ապուշ նայուածքի մը մէջ մոլորած, կը նային առանց տեսնելու, եւ թեւին տակ բռնած խոշոր ծրարը վար իյնալու վտանգին մէջ է։ Առաջին քայլին, գոռ ժպտելով, սեղաններուն գարուելով կ'առնէ մարդը, քանի մը քըրքիչներ կը բարձրանան ճաչոցներէն. «Հէ՛, հէ՛, մարգուկը դեկը կորանցուցե՛ր է։» Աարխուրելով, տատանելով, ծրարը մը կը գտնէ վերջապէս, ու վրան կ'իյայ դիակի անկումով մը։

Ուշադրութեամբ կը դիտեմ գինքը։ Ուզեցող մարդ մըն է։ Դէմքը չիմար, ներս քալուած այտերով, երեսները կարծը մօրուքով մը ծեփած։ Լաթերը հին են, մաշած։ Քանի՞ գարեր է խմբելու ատակ. ու ինչո՞ւ այդչափ խմոր է։ Ու դատակն ենթադրութիւնները կ'գինին ինքնին։ Գործելի գինեվոյ մրն է որ իր կնկան կամ աղջկանը վատակած ատակը լմնելիքով կը փճացնէ ու որ հիմա զանազ ծեծելու տիպի երթայ. կամ ողբալի՞ թշուա՞ռ մը ատրճեք որ վիյտ մը մոռնալու համար անասնացեր է գինիով։

Բան մը չանսնել կը թուի իր չուրջը։ Աչքերը ապակիի փայլն ու անյարժանութիւնն ունին, ու նայուածքը մեռած է անոնց մէջ։ Շրթնները անրնդհատ կ'ներբան, բաներ բսելով որոնք չեն լսուիր։

Բաղմանը կուզայ հարցնել թէ ի՞նչ կ'ուզէ ուտելու։ Դինովը իր դէմքը մէկը տնանելով, առանց անոր բանը հասկնալու, յանկարծ երկար բառակ ճառ մը կը սկսի, բառերը կոպտանելով բերնին մէջ. վանկերը ապակցնելով թուլցած կակուղցած արտասանութեան մը մէջ, ու ճառ մը ինչի՞ վրայ, դիտե՞ք. օրուան խնդիրներո՞ւն վրայ.... երեք տղաքն գուարճալի բան տեսած չէին. բանտրը կ'երեւայ թէ ատատուած լրագիրները կարդացեր է խմելէ առաջ, ու հիմա, իր իմացականութեան բացարձակ ընդարմացման մէջ, օրուան մեծ լուրերուն վրայ կը խօսի. ու քանքամատը կլոր չարմանալի մը քիթին վրայէն անցընելով, Բաղմանին երեսն ի վեր, որ չուարած ճաչացուսակը ձեռքը, կը ապասէ, կը չարունակէ ճառել։ Բաղմանը կը հրկնէ իր հարցումը կի ոչը կը լսէ այս անգամ, ու վայրկեան մը իր ատենաբանութիւն ընդհատելով. «Ապուր մը բերէք»։ Ապուրը կը բերուի։ Ամաքը բռնելու իղ կարողութիւն չունին։ Անգամ մը կը փորձէ, կը տեսի ձեռքէս. անգամ մըն ալ. մատները ամբողջ մէջը կը թաթխուին. երրորդ անգամին, ամաքը վեր կ'ելլէ, իսկոյն վրան իյնալու ու լաթերուն վրայ թափելու համար։ Գործելի բան է. վրան գլուխը լցրճուած է ամբողջ. մատները իւղոտ։ Աչքին ինչ բան մը չզգար. խնկերը միայը լուրերուն վրայ է սորէն. օդին մէջ մշտ երերցնելով իր ցուցամատը ուրկէ ապուրի կաթիլ մը կը կախուի, կը չարունակէ սրչա նոյն ակռվ ատաք խնդիրներու վրայ, «Իմ կարծիքովս պէտք էր որ»... Ու կը խօսի, կը խօսի, անկապակից նախադասութիւններով, որոնց մէջ կարդացուած թերթի մը տպաւորութիւնը կը զգացուի, ջատի մէջ ճաչոցներ կը խնդան։ Գինովը ատաքի կ'ելլէ, գոյրացած. «Կը խնդա՞ք կոր. պատի տեսնէ՞ք... հը՛մ... ես եմ իրաւունք ունեցողը... ան Սրիւլէրը...» Ու նորէն կը կորսուի իր բաժանուն թաղանթին մէջ։

Հետզհետէ ձեւերը ուրիկ կը լլլենան, ձայրը կ'ի խշրտնայ. գինովը, որ ճաչասրանին մէջ բոլոր գանուողներն ալ հասկցնել ջանք մը կը ցուցնէ, անգամներն քով կ'երթայ, ճաչողներուն երեսն ի վեր իր բառերը կը պոռայ։ Այն ատեն, որ, ծայրայեղութենէ մը վերնալով, ճաչարանապետը կը ստիպուի ճամբան դնել զայն։ Եւ այն ատեն ամբողջ զաւեշտական տեսարանը կը ներկայանայ. ճաչարանապետը, քիչ մը քաղաքավարութեամբ, քիչ մը սպառնալիքով, կը ջանայ զայն դուրս հանել. անիկա, ատանդ ժամիկ ընելու, իր պատմութիւնը կը չարունակէ նորէն։ Եւ դուրս ելլելէն յետոյ, կը տեսնեմ որ փողոցին մէջ էջ ձեռքերը չարժումներ կ'ընեն նորէն, ու բերանը նորէն նոյն բառերը կը ծամծմէ։

—Չարմանալի պարագայ մըն է, կ'ըսէ ճաչողներէն մէկը. մինչեւ հիմա գինովութեան մէջ սիրայ, աղքատութեան, խղճմտանքի բացագանչութիւնները կը լսուէին. գինով մը որ քաղաքականութեան վրայ կը խօսի. դ-րաւերչի՛կ մըն ալ ա՛յս։

ԱՐՇԱԿ ՉՕՊԱՆԵԱՆ

ՕՐԻՈՐ Վ. ՍԱՀԱԿՅԱՆ

ԴԱՀԱԿԱՊԵՏ ՎԱՐԴԱՆ

Ը.

— Չէիմ պատ մի ըներ՞լ,
— Ո՛չ,
— Եր պ. Լէմրա մը դուրս հրաց ըսաւ ինծի ծոր ժամ մը ետք մոռնալ ընել ։
Մարիամ Աղասիփ ձեռքին բռնած ծրարին վրան նայելով՝
— Պիտի ընեմ, պատ Լիմրա, պիտի ընեմ, միայն թէ ինչո՞ւ համար։
— Ես ալ չեմ գիտեր, պատ Լիմրա, ես ալ ասոր համար կ՚ուզեմ որ ընես։ Ձեռքդ ինչ որ ուզես ընէ, միայն ուզածդ ընելէ առաջ մտածէ թէ ինչո՞ւ համար կ՚ընես զայն։

Ես ալ ասոր համար կ՚ուզեմ որ ընես։ Ձեռքդ ինչ որ ուզես ընէ, միայն ուզածդ ընելէ առաջ մտածէ թէ ինչո՞ւ համար կ՚ընես զայն։

Մարիամ Աղասիփ ձեռքին բռնած ծրարին վրան նայելով՝

— Պիտի ընեմ, պատ Լիմրա, պիտի ընեմ, միայն թէ ինչո՞ւ համար։

— Ես ալ չեմ գիտեր, պատ Լիմրա, ես ալ ասոր համար կ՚ուզեմ որ ընես։ Ձեռքդ ինչ որ ուզես ընէ, միայն ուզածդ ընելէ առաջ մտածէ թէ ինչո՞ւ համար կ՚ընես զայն։

Ը.

ՆԱՅՈՂՆԵՐ ԿԱՂՑՈՒՑՆԵՐ

Ասոնք ինծի համար ամէն բանէ աւելի թանկագին նուէրներ են, որովհետեւ անոնք ինծի կը յիշեցնեն այն անձերը, որոնք ինծի համար ամէն բանէ աւելի թանկագին են։ Ուստի ես ալ ամէն ինչէ աւելի կը սիրեմ զանոնք։ Ես ալ ասոր համար կ՚ուզեմ որ ընես։ Ձեռքդ ինչ որ ուզես ընէ, միայն ուզածդ ընելէ առաջ մտածէ թէ ինչո՞ւ համար կ՚ընես զայն։

Մարիամ Աղասիփ ձեռքին բռնած ծրարին վրան նայելով՝

— Պիտի ընեմ, պատ Լիմրա, պիտի ընեմ, միայն թէ ինչո՞ւ համար։

— Ես ալ չեմ գիտեր, պատ Լիմրա, ես ալ ասոր համար կ՚ուզեմ որ ընես։ Ձեռքդ ինչ որ ուզես ընէ, միայն ուզածդ ընելէ առաջ մտածէ թէ ինչո՞ւ համար կ՚ընես զայն։

ՄԿՉԻԿԻ ԼՈՒՐԵՐ

ԽՄԲ. ՀՈՎՀ. ՄՈՒՇԵՂԵԱՆ

Ամենօրյա տեղեկություններ, հրամաններ, ներքին լուրեր, հեռագրեր, հոդվածներ, ծանուցումներ եւ այլն։

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսաստանի մեջ 3 ռուբլի, արտասահման 5 ռուբլի։

Հրատարակության տարի 6-րդ։

Հասցե՝ Թիֆլիս, Ն. Ա. Ս. Ի. Ա. Ն. Ի. Ի. Ն. Ա. Ն. Ի. Ի. Ն. Ա. Ն. Ի. Ի. Ն

THE PATRIOTIC
ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ
ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ ՄԻԱՑԵԱԼ ՆԱՀԱՆԳՈՒԹԵԱՆ
Հիմնադրեալ ի 1848
Կապիտալ 1,500,000 դոլար
Ընդհանուր գումարք ապահովութեան ի փետրուարի 1, 1894 200 000 000
Գործակատարք ամենուրեք ի Միացեալ Նահանգս։
Գործակատար ի Պոսթոն, Մասսաչուսէթս
Տէր եւ Տիկին Մուրատ Մուրատեան
8, Լաուրենսէ Տեռասի վրայ
Տուն թիւ 8։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ

ՅՈՐԻՆԱՐ ԱՐԵ

ՏԱՐԵԿԱՆ

1894 ԹՈՒԹԻՆ

Հրատարակիչ ՊԱՐՈՆ Կ. ՄԱՀԱԿԵԱՆ

Ձեռք ի շահել ծոյլն ոչ կարէ, ոչ ի ծուլէ ոք ուրախ լինի, այլ ի վաստակոյ։ Առակ։

Ամենայն ոք որ ի ծուլութենէ ձեռնհաս է, ի վաստակոյ ոչ ուրախ լինի։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ

ՅՈՐԻՆԱՐ ԱՐԵ

ՏԱՐԵԿԱՆ

1894 ԹՈՒԹԻՆ

Հրատարակիչ ՊԱՐՈՆ Կ. ՄԱՀԱԿԵԱՆ

Ձեռք ի շահել ծոյլն ոչ կարէ, ոչ ի ծուլէ ոք ուրախ լինի, այլ ի վաստակոյ։ Առակ։

Ամենայն ոք որ ի ծուլութենէ ձեռնհաս է, ի վաստակոյ ոչ ուրախ լինի։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ

ՅՈՐԻՆԱՐ ԱՐԵ

ՏԱՐԵԿԱՆ

1894 ԹՈՒԹԻՆ

Հրատարակիչ ՊԱՐՈՆ Կ. ՄԱՀԱԿԵԱՆ

Ձեռք ի շահել ծոյլն ոչ կարէ, ոչ ի ծուլէ ոք ուրախ լինի, այլ ի վաստակոյ։ Առակ։

Ամենայն ոք որ ի ծուլութենէ ձեռնհաս է, ի վաստակոյ ոչ ուրախ լինի։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ

ՅՈՐԻՆԱՐ ԱՐԵ

ՏԱՐԵԿԱՆ

1894 ԹՈՒԹԻՆ

Հրատարակիչ ՊԱՐՈՆ Կ. ՄԱՀԱԿԵԱՆ

Ձեռք ի շահել ծոյլն ոչ կարէ, ոչ ի ծուլէ ոք ուրախ լինի, այլ ի վաստակոյ։ Առակ։

Ամենայն ոք որ ի ծուլութենէ ձեռնհաս է, ի վաստակոյ ոչ ուրախ լինի։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։

Ծուլութիւն մայր է ամենայն չարեաց։ Ոսկէբերան։